

UZASADNIENIE WYROKU

Powód W. K. wniósł przeciwko T. K. (obecnie S.) pozew o zapłatę kwoty 2.452,66 zł stanowiącej połowę wartości dokonanych przez niego spłat kredytu mieszkaniowego udzielonego mu i pozwanej przez Bank (...) S.A. w W. na zakup nieruchomości, która została nabyta na majątek wspólny małżeński. Następnie pismem z dnia 15 grudnia 2015r. rozszerzył żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 4180,84 zł, w tym 3.673,31 zł z tytułu kwoty głównej i 477,53 zł z tytułu odsetek.

Pozwana T. S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości wskazując, że ustaliła z powodem, że przy podziale majątku ona przeniesie swój udział w nieruchomości na rzecz powoda, powód zaś spłaci kredyt zaciągnięty przez nich wspólnie. Tym samym powód spłacając jej część kredytu spłaca jej część równowartości mieszkania, zatem powód ma prawo odliczenia sobie takiej spłaty od wartości jej części domu, co powództwo czyni bezprzedmiotowym. Nadto matka pozwanej przekazała małżonkom kwotę 15.000 zł jako pożyczkę i z tej kwoty powód nie rozliczył się. Wniosła również o zawieszenie postępowania do czasu wystąpienia pozwanej z wnioskiem o dokonanie podziału majątku wspólnego, który zamierza złożyć.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. i T. S. pozostawali w związku małżeńskim od 13 kwietnia 2012r. do 12 lutego 2015r. W dniu 12 lutego 2015 r. ich małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie sygn. akt X RC 2633/14. Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się w dniu 6 marca 2015 r.

Dowód:

- wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie k.3;

W dniu 11 czerwca 2012r. Bank (...) S.A. w W. zawarł z W. K. i T. K. umowę preferencyjnego kredytu mieszkaniowego z dopłatami do oprocentowania w kwocie 167.500 zł, na nabycie prawa własności nieruchomości położonej w Ż. przy ul. (...), wpisanej do księgi wieczystej (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Gryfinie Wdział Ksiąg Wieczystych. Data zakończenia kredytu upływa w dniu 3 czerwca 2032r. Tytułem zabezpieczenia tego kredytu ustanowiono hipotekę umowną w kwocie 335.000 zł na ww. nieruchomości.

Bezsporne, a nadto:

- zaświadczenie Banku (...) S.A. k.4;

- oświadczenie powoda i pozwanej k.5;

- zaświadczenie Banku (...) S.A. k.10;

Strony następnie nabyły własność nieruchomości położonej w Ż. przy ul. (...), wpisanej do księgi wieczystej (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Gryfinie Wdział Ksiąg Wieczystych, na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej.

Bezsporne

Powód i pozwana rozstali się w lipcu 2014r. W lipcu 2014r. pozwana wyprowadziła się ze wspólnego domu w Ż. i od tej pory nie korzystała z niego. Powód mieszkał tam nadal i mieszka do chwili obecnej. Na przeprowadzkę i wynajęcie innego lokalu powód przekazał pozwanej pieniądze. Małżonkowie rozstali się w złych relacjach, pozwana wyjechała do pracy za granicę świadczyć usługi opiekuńcze. W. K. proponował żonie dokonanie podziału majątku wspólnego poprzez przepisanie nieruchomości położonej w Ż. wyłącznie na niego bez obowiązku spłat na rzecz

pozwanej, z jednoczesnym zwolnieniem T. K. z zobowiązania względem Banku (...) S.A. wynikającego z zawartej umowy kredytowej. Propozycja ta nie została zaakceptowana przez pozwaną, albowiem w ramach podziału majątku żądała ona zapłaty przez powoda na jej rzecz kwoty 15.000 zł, a kwota ta stanowiła wartość pieniędzy przekazanych przez jej matkę na rzecz urzędnika mieszkania oraz wartość mebli kuchennych, które w domu pozostały. Strony w tym zakresie nie mogły dojść do porozumienia. W rozmowy w sprawie dokonania rozliczeń finansowych pomiędzy byłymi małżonkami zaangażowali się również rodzice pozwanej i rodzice powoda oraz brat pozwanej, prowadząc negocjacje, nawet bez wiedzy samych zainteresowanych, jednakże i to nie doprowadziło do dokonania podziału majątku wspólnego powoda i pozwanej. Do chwili wyrokowania żadne z byłych małżonków nie wniosło do sądu wniosku o dokonanie podziału majątku wspólnego. Nie dokonali również podziału majątku wspólnego w drodze umowy.

Dowód:

- przesłuchanie powoda W. K. k.58-59;
- przesłuchanie pozwanej T. K. k.59-60;
- zeznania świadka H. P. k.50-51;
- zeznania świadka G. S. k.51-52;

Spląty z tytułu rat kredytu zawartego z Bankiem (...) S.A. w W. rozliczane są z rachunku nr (...) prowadzonego przez ten bank dla W. K.. W okresie od 3 marca 2015 r. do 3 listopada 2015 r. powód z tytułu spląty rat kredytu dokonał spląty w łącznej wysokości 7.346,62 zł. Pozwana nie przekazywała w tym czasie żadnych kwot na poczet spląty rat kredytu. Powód wysyłał pozwanej sms-y z informacją o zbliżającym się terminie spląty kolejnych rat kredytu, nie wpisywał tam jednak kwoty raty do zapłaty ani informował, że sam dokona zapłaty raty z obowiązkiem zwrotu połowy tej sumy przez pozwaną, nie wskazywał także terminu do dokonania takiej zapłaty.

Dowód:

- zaświadczenie Banku (...) S.A. k.10 oraz k.54
- przesłuchanie powoda W. K. k.58-59;
- przesłuchanie pozwanej T. K. k.59-60;

Na nieruchomości położonej w Ż. przy ul. (...) zamieszkuje obecnie wyłącznie powód.

Dowód:

- przesłuchanie powoda W. K. k.58-59;
- przesłuchanie pozwanej T. K. k.59-60;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości w zakresie kwoty głównej i w przeważającej części w zakresie roszczenia odsetkowego.

Podstawa prawna powództwa wynika z art.45 §1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zgodnie z którym każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Każdy z małżonków może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość

majątku w chwili ustania wspólności. Zgodnie z treścią §2 zwrotu dokonuje się przy podziale majątku wspólnego, jednakże sąd może nakazać wcześniejszy zwrot, jeżeli wymaga tego dobro rodziny.

Zgodnie ze stanowiskiem orzecznictwa i doktryny dług, jeżeli zaciągnięty przez jednego z małżonków został zużyty na majątek wspólny i spłacony w okresie pomiędzy ustaniem wspólności majątkowej a podziałem majątku wspólnego, to taka spłacona należność przestaje być długiem i przekształca się w roszczenie o zwrot nakładów na rzecz tego małżonka, który dokonał zapłaty. Roszczenie takie podlega rozliczeniu na podstawie art. 45 kro (por. postanowienie SN z 26.01.1972 r., sygn.. III CRN 477/71, opublik. w OSPiKA 1972, nr 9 poz. 174; postanowienie SN (7) z 5.12.1978 r., sygn. III CRN 194/78, opublik. w OSNC 1979, nr 11 poz.207; uzasadnienie in fine postanowienia SN z 11.03.2010 r., sygn.. IV CSK 429/09, LEX nr 678022; Antoni Górski, Komentarz do art.567 k.p.c. teza 39, LEX el.2011; Janusz Gajda Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz, CH BECK Warszawa 2000r., s.195).

Pozwana kwestionowała roszczenie dochodzone pozwem (także w zakresie rozszerzonym) wskazując, że ustaliła z powodem, że przy podziale majątku ona przeniesie swój udział w nieruchomości na rzecz powoda, powód zaś spłaci kredyt zaciągnięty przez nich wspólnie. Tym samym powód spłacając jej część kredytu spłaca jej część równowartości mieszkania, zatem ma prawo odliczenia sobie takiej spłaty od wartości jej części domu, co powództwo czyni bezprzedmiotowym. Nadto matka pozwanej przekazała małżonkom kwotę 15.000 zł jako pożyczkę i z tej kwoty powód nie rozliczył się.

W ocenie sądu argumenty podnoszone przez pozwaną nie miały wpływu na uwzględnienie żądania dochodzonego pozwem. Przede wszystkim sąd stwierdził brak przeszkód do orzekania w trybie procesowym w przedmiocie roszczeń pozwu obejmujących długi, które obciążały obojga małżonków w czasie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej, a zostały spłacone przez powoda po ustaniu wspólności ustawowej. Są to roszczenia, o których mowa w art. 567 § 1 k.p.c., do których poprzez art. 567 § 3 k.p.c. stosuje się przepisy o dziale spadku, w tym art. 686 k.p.c. Wynika z nich, że w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami sąd rozstrzyga m.in. o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego lub odwrotnie podlegają zwrotowi. Sąd rozstrzyga zatem o wzajemnych roszczeniach współmałżonków m.in. z tytułu poczynionych nakładów na majątek wspólny i spłaconych długach. Niewątpliwie zatem roszczeń tych można dochodzić w ramach postępowania o podział majątku dorobkowego małżonków. Nie mniej jednak w świetle treści przepisów art. 618 § 2 i § 3 k.p.c. mających zastosowanie także w sprawach o podział majątku poprzez odesłanie zawarte w art. 567 § 3 k.p.c. i art. 688 k.p.c. nie ma przeszkód prawnych, by o roszczeniach tych orzekać także w drodze procesu przed wytoczeniem postępowania o podział majątku wspólnego, jak również, gdy sprawa o podział majątku nie została wszczęta po wytoczeniu powództwa o te roszczenia. Rozstrzygnięcie w przedmiocie długów oraz wydatków i ciężarów w procesie będzie miało tylko ten skutek, że sąd nie będzie już o nich orzekał w postępowaniu o podział majątku, jeżeli byli małżonkowie w przeszłości takie zainicjują.

Zdaniem sądu takie stanowisko jest uzasadnione, albowiem nie można pozbawiać byłych współmałżonków, którzy nie są zainteresowani podziałem majątku dorobkowego, prawa do poddania pod rozstrzygnięcie sądu sporu w przedmiocie ponoszenia przez nich wydatków związanych z utrzymaniem majątku wspólnego po ustaniu wspólności ustawowej a przed zniesieniem jego współwłasności i kierować ich jedynie na drogę postępowania o podział majątku, by takich rozliczeń dokonać. Stanowisko to znajduje aprobatę w judykaturze (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 grudnia 2012 r. I ACa 589/12, wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 5 marca 2013r. w sprawie II Ca 86/13). Sąd Apelacyjny w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 grudnia 2012r. I ACa 589/12 wskazał, że skoro dotychczas żadna ze stron nie wyraziła woli wszczęcia postępowania o podział majątku, rozpoznanie w trybie procesowym roszczeń o nakłady na majątek odrębny nie narusza przepisu art.45§2 k.r.o. Dobro rodziny o którym mowa w tym przepisie rozumieć należy szeroko i interpretować zgodnie z celem powołanego przepisu. Niewątpliwie celem tym jest zaś doprowadzenie do dokonania w jednym postępowaniu kompleksowego rozliczenia kwestii majątkowych między byłymi małżonkami (a więc uniknięcia równoległego prowadzenia postępowania o podział majątku i zwrot nakładów, lecz uwzględnienia tych nakładów w rozstrzygnięciu o podziale majątku wspólnego). W sytuacji jednak, gdy z materiału procesowego nie wynika, by istniał majątek podlegający podziałowi i jednocześnie brak jest inicjatywy storn w celu wszczęcia postępowania działowego, przepis ten nie może być

interpretowany w sposób wyłączający możliwość dokonania rozliczenia nakładów w drodze postępowania procesowego. Tak rozumiany bowiem przepis ten stanowiłby nadmierne ograniczenie możliwości dochodzenia roszczeń zmuszając stronę uprawnioną od zwrotu nakładów do zbędnego wszczynania postępowania o podział majątku.

Sąd podziela pogląd przedstawiony powyżej uznając brak przeszkód do orzekania o ww. rozliczeniach w trybie procesowym, skoro żadna ze stron procesu nie zainicjowała postępowania w przedmiocie podziału majątku wspólnego pomimo ustania wspólności ustawowej małżeńskiej na początku marca 2015r. i nawet w toku procesu trwającego pięć miesięcy żadna ze stron nie wniosła o dokonanie podziału majątku, pomimo pouczeń w tym zakresie kierowanych przez przewodniczącą składu orzekającego. Należy stwierdzić zatem, że w toku sprawy ani wcześniej nie było prowadzone postępowanie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, zaś nakłady z majątku wspólnego na majątek odrębny jednego z małżonków nie stanowią składnika majątku wspólnego podlegającego podziałowi. Ze względu na poczynienie nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków, drugiemu z nich przysługuje żądanie zwrotu tych nakładów (art. 45 § 1 k.r.o.), które może przybrać postać roszczenia o zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej rozpoznawanego w postępowaniu procesowym, gdy nie jest ono połączone z podziałem majątku wspólnego. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Nie było przedmiotem sporu to, że strony razem zaciągnęły zobowiązanie wynikające z umowy kredytu powołanej w stanie faktycznym uzasadnienia na zakup nieruchomości położonej w Ż. przy ul. (...), nabytej na majątek wspólny. Nie było sporne również to, że powód po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej dokonywał spłaty kolejnych miesięcznych rat kredytu, zgodnie z harmonogramem spłat i bez udziału pozwanej w tej spłacie. Z zaświadczeń Banku (...) S.A. w W. przedstawionych przez powoda wynika, że w okresie od 3 marca 2015 r. do 3 listopada 2015 r. powód z tytułu spłaty rat kredytu dokonał spłaty w łącznej wysokości 7.346,62 zł, tj. od 3 marca 2015r. do 3 sierpnia 2015r. spłacił 4904,32 zł (k.10), następnie w czasie trwania procesu od 3 września 2015r. do 3 listopada 2015r. spłacił 2.441,30 zł (k.54). Podstawę materialno – prawną roszczeń dochodzonych w niniejszym procesie stanowi przepis art. 207 k.c., mający odpowiednie zastosowanie poprzez art. 46 k.r.o., zgodnie z którym od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, stosuje się przepisy o dziale spadku, a więc są to przepisy art. 1035 k.c. i art. 1036 k.c. Zgodnie z art. 1035 k.c. do wspólności majątku spadkowego stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych (por. Marek Sychowicz Komentarz do art. 45 i 46 k.r.o. pod redakcją Kazimierza Piaseckiego, LexisNexis 2011 Wydanie 5). W świetle tego co powiedziano wyżej powód, w oparciu o odpowiednio stosowany przepis art. 207 k.c., stanowiący, że współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną w stosunku do wielkości swych udziałów, mógł żądać od pozwanej zwrotu połowy spłaconego przez siebie zadłużenia dotyczącego majątku wspólnego po ustaniu wspólności ustawowej.

Skoro powód poniósł ze swojego majątku kwotę 7.346,62 zł na spłatę długu obciążającego majątek wspólny, pozwana zobowiązana jest do zwrotu połowy tej kwoty, tj. 3.673,31 zł. Skoro pozwana przed nie dokonała zwrotu żadnej części tej kwoty, powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Bez znaczenia dla odmiennej oceny sytuacji prawnej stron były argumenty podnoszone przez pozwaną, że strony umówiły się na dokonanie podziału majątku wspólnego w ten sposób, że przy podziale majątku T. K. przeniesie swój udział w nieruchomości na rzecz powoda, powód zaś spłaci kredyt zaciągnięty przez nich wspólnie. Jak wynika z treści przesłuchania samych stron oraz z zeznań świadków zawnioskowanych przez pozwaną, do podziału majątku do chwili obecnej nie doszło, a strony wcale nie poczyniły wiążących ustaleń w zakresie sposobu dokonania podziału majątku, albowiem pozwana domaga się zwrotu kwoty 15.000 zł, której powód nie uznaje. Sprzeczne są twierdzenia stron o sposobie zakończenia trwania majątku wspólnego, zatem nie sposób na obecnym etapie przewidzieć, jak zakończy się sprawa o podział majątku wspólnego. Bez znaczenia była także podnoszona przez pozwaną okoliczność, że ona nie mieszka we wspólnej nieruchomości. Co istotne, powód w niniejszym procesie nie domagał się zwrotu części opłat za korzystanie z nieruchomości, a jedynie zwrotu połowy dokonanej spłaty długu wspólnego, który niewątpliwie obciąża obie strony po połowie, zgodnie z zobowiązaniem zaciągniętym w trakcie trwania małżeństwa i przeznaczonym na majątek wspólny.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o zawieszenie postępowania do czasu wystąpienia pozwanej z wnioskiem o dokonanie podziału majątku wspólnego, który zamierza złożyć. Wniosek taki nie znajduje bowiem oparcia w przepisach kodeksu postępowania cywilnego, w szczególności rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie jest uzależnione do orzeczenia wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego. Zgodnie z treścią art.618§2 k.p.c. mającym w sprawie odpowiednie zastosowanie, z chwilą wszczęcia postępowania o zniesienie współwłasności odrębne postępowanie w sprawach wymienionych w paragrafie poprzedzającym jest niedopuszczalne. Sprawy będące w toku przekazuje się do dalszego rozpoznania sądowi prowadzącemu postępowanie o zniesienie współwłasności. Jeżeli jednak postępowanie o zniesienie współwłasności zostało wszczęte po wydaniu wyroku, przekazanie następuje tylko wówczas, gdy sąd drugiej instancji uchyli wyrok i sprawę przekaże do ponownego rozpoznania. Postępowanie w sprawach, które nie zostały przekazane, sąd umarza z chwilą zakończenia postępowania o zniesienie współwłasności. W sytuacji złożenia wniosku o podział majątku stron w trakcie trwania procesu przed sądem pierwszej instancji sąd byłby zobowiązany do przekazania niniejszego żądania powoda do rozpoznania w sprawie o podział majątku. Ponieważ jednak wobec zgodnych oświadczeń obu stron procesu na dzień wyrokowania takie postępowanie nie zostało wszczęte, brak było podstaw do jakichkolwiek czynności procesowych innych niż zamknięcie rozprawy i wydanie orzeczenia w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.673,31 zł tytułem zwrotu połowy kwoty uiszczonej przez powoda na spłatę wspólnego długu obciążającego obie strony (pkt I wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art.481 k.p.c. Roszczenie dochodzone pozwem staje się wymagalne według ogólnych reguł wskazanych w art. 455 k.c., zgodnie z którym jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód w piśmie z dnia 15 grudnia 2015r. rozszerzył roszczenie o odsetki ustawowe z skapitalizowanej kwocie 477,53 zł, wskazując na rozprawie w dniu 7 stycznia 2016r., że dochodzi odsetek ustawowych od całej kwoty głównej 3.673,31 zł od dnia rozvodu, tj. 12 lutego 2015r. Tak określone roszczenie odsetkowe nie jest niczym uzasadnione, albowiem w dniu 12 lutego 2015r. raty kredytu objęte roszczeniem głównym nie były jeszcze wymagalne od samego powoda jako kredytobiorcy. Stawały się one wymagalne co miesiąc począwszy od marca 2015r. w kwotach wskazanych w zaświadczeniach banku przedstawionych przez powoda (k.10, k.54). Daty wynikające z tych zaświadczeń: 3 marca, 3 kwietnia, 3 maja, 3 czerwca, 3 lipca, 3 sierpnia, 3 września, 3 października i 3 listopada stanowią jednak datę wymagalności poszczególnych rat kredytu względem banku jako pożyczkobiorcy, nie można jednak utożsamiać ich z datą wymagalności roszczenia zwrotnego powoda względem pozwanej z tytułu dokonania spłaty każdej w tych rat. Roszczenie zwrotne względem dłużnika solidarnego staje się bowiem wymagalne dopiero po wezwaniu do zapłaty, a zatem powód powinien wykazać, że po uiszczeniu poszczególnych rat wzywał pozwaną do dokonania zapłaty połowy raty uiszczonej. Okoliczność ta nie została wykazana, powód nie wzywał pisemnie pozwanej do zapłaty, a sms-y przesyłane przez niego pozwanej nie mogą być traktowane jako wezwanie do zapłaty kwot dla niego, albowiem była to forma przypomnienia i nadchodzącym terminie płatności rat kredytu do banku. Były wysyłane przed nadejściem wymagalności płatności raty kredytu, nadto powód nie wskazywał w nich że sam spłaci ratę kredytu i żąda zwrotu połowy raty od pozwanej. Tym samym sąd uznał, że przed wytoczeniem powództwa powód nie wzywał pozwanej do zapłaty dochodzonego roszczenia. Tym samym odsetki ustawowego należą się dopiero po dniu doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej, albowiem dopiero z tą datą dowiedziała się ona o tytule swego zobowiązania. Pozwana otrzymała odpis pozwu w dniu 1 października 2015r. (k.19), zatem w opóźnieniu w zapłacie była od dnia 2 października 2015r. W zakresie rozszerzonego roszczenia powódka uzyskała wiedzę dopiero w dniu 5 stycznia 2016r., zatem od dnia następnego była w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Mając powyższe na uwadze sąd uznał, że tylko w taki zakresie istnieje podstawa do uwzględnienia roszczenia odsetkowego, natomiast roszczenie dalej idące oddalił jako pozbawione podstaw prawnych (pkt II wyroku).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa

w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Powód poniósł następujące koszty procesu: kwota 123 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 87 zł tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu, kwota 30 zł tytułem opłaty za uzyskanie z banku zaświadczeń dotyczących spłaty należności z tytułu kredytu. Zaświadczenie to niewątpliwie było potrzebne dla wykazania zasadności swego roszczenia i powód uzyskując takie zaświadczenie miał prawo żądać zwrotu kosztów z tytułu wydania takiego dokumentu. Ponieważ powód wygrał sprawę w zakresie roszczenia głównego w całości i uległ nieznacznie w zakresie roszczenia o odsetki, należy mu się od pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III wyroku).

SSR Magdalena Dąbrowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...) H. P..
3. (...)

G., dnia 28 stycznia 2016r. SSR M. Dąbrowska